

DERBI AIGUALIT

text i foto CHB

Igual que Noé en el Vell Testament, quasi ens toca construir un arca per a poder disputar la jornada del darrer cap de setmana.

El matí va començar plujós i gris. La cortina d'aigua que queia sobre el poble va fer que l'espera del bus per a viatjar a Castelló, on començàvem la jornada, fora humida i eterna. Preludí del que anava a ser la nostra Odissea per l'oceà en que s'anava a convertir la nostra comarca.

En Castelló jugaven l'infantil i el cadet masculins, però degut al mal oratge, ja vam partir cap al port de la capital de la Plana amb baixes en la nostra tripulació.

L'infantil masculí tenia un partit molt complicat contra el Bm Castelló i, encara que els xiquets van posar ganexes i coratge, van estavellar-se continuament contra les muralles castellonenques. De tal forma que el resultat final, Bm Castelló 43 - CH Benicarló 3, favorable als locals ho diu tot.

Més possibilitats tenia el cadet masculí. Encara que s'enfrontava al líder, la seua bona ratxa de quatre jornades sense conèixer la derrota, feia presagiar un duel força igualat. I així va ser al principi, on l'alternança de gols a una i altra porteria feia que la màxima diferencia de cada equip fos d'un gol. Malauradament el Castelló va tenir un dia molt encertat en atac, la qual cosa va fer que poc a poc anaren distanciant-se en el marcador. Al final, Bm Castelló 46 - CH Benicarló 31.

Per la seua part, el cadet femení rebia en el centre de la tempesta (en el pavelló cadufero) la visita del sempre complicat Alcalà. El partit va estar molt renyit durant els 60 minuts, aconseguint les gaspatxeres la victòria en els darrers minuts. Al final, CH Benicarló 14 - H Serra d'Irta 16. Resultat que indica la bona defensa que van realitzar els dos equips.

El juvenil masculí jugava en el Camp de Morvedre contra el Sagunt, antiga colònia romana. Els nostres van intentar emular a Anibal i conquerir la ciutat, per desgracia les tropes saguntines ens van passar per damunt, fent impossible la primera victòria de l'equip. El partit es va decantar des de l'inici cap als locals. Poc a poc, els nostres van anar retallant distancia en el marcador, però la diferencia era ja massa important. Al final, Puerto Sagunto 36 - CH Benicarló 21.

Ja per la vesprada, els deus van fer caure la seua fúria sobre el nostre poble. Del cel tiraven poals d'aigua. Els carrers anaven d'ample en ample. Creuar-los era quasi missió impossible. L'equip sènior femení jugava en Picanya i pareixia que el destí no desitjava que s'iniciés el desplaçament. Al final, encara que amb alguna baixa, les heroïnes del club van aconseguir partir i viatjar sense cap altra incidència cap a terres valencianes. El partit va estar molt igualat en la primera part, on les nostres representants van aconseguir desmuntar la nova defensa que va posar en pràctica el Picanya. Desgraciadament, la joventut del nostre equip va jugar de nou en contra nostra. Però, en cada partit es veu la progressió de l'equip.

Per contra, en categoria sènior masculina no es va acabar el partit. En Vinaròs es jugava el derbi entre l'equip local i el CH Benicarló. Amb un inici arrasador dels caduferos, aquests es van posar per davant en el marcador, però l'oratge va decidir jugar en contra nostra i per les goteres que hi havia en el pavelló dels de la capital del Maestrat, el partit es va suspendre en el minut 10 de la primera part.

Pel que fa al diumenge, la pluja tampoc ens va deixar disputar la primera jornada de la Lliga 4 colors entre els instituts de la ciutat.

Esperem que la propera jornada siga més tranquil·la i que tan sols haguem de lluitar contra els humans i no contra els elements, com En Felip II, va dir en certa etapa de la historia d'aquest país.

El cadet femení rebia en el centre de la tempesta (en el pavelló cadufero) la visita del sempre complicat Alcalà. El partit va estar molt renyit durant els 60 minuts, aconseguint les gaspatxeres la victòria en els darrers minuts. Al final, CH Benicarló 14 - H Serra d'Irta 16. Resultat que indica la bona defensa que van realitzar els dos equips.

Equip Cadet femení.

la veu de Benicarló

MÉS REDUCCIONS SOCIALS: ARA AL CENTRE DE DIA

text REDACCIÓ

Els treballadors del Centre de Dia de l'Associació de Dany Cerebral Adquirit de Benicarló treballen set hores a la setmana. Cinc ho fan com a voluntaris i dos i mitja les cobren com a professionals.

En aquesta situació estan des del mes de juny, quan se'ls va comunicar la reducció de subvencions des de la conselleria de Benestar Social. A més, s'han vist obligats a augmentar les quotes dels usuaris, que s'han reduït també a la meitat perquè "no tot el món pot pagar la despesa, malgrat que siga necessari per a la seua recuperació". En la unitat, situada en un pis sufragat per l'ajuntament de Benicarló, rebien assistència 15 usuaris afectats per DCA "que ara hem vist reduïts a la meitat", va explicar una de les treballadores del centre. El motiu és que la unitat s'ha vist obligada a pujar el preu de les sessions que s'ofereixen als afectats. Ho han fet en un percentatge molt baix, però suficient perquè algunes famílies vegem inassolible el cost del tractament. I és que si abans es pagava per una sessió del fisioterapeuta 10 euros, ara els usuaris n'abonen 15 dels 30 euros que val realment. Així les coses, només 7 dels 15 usuaris que van començar la seua teràpia segueixen amb la seua rehabilitació en el centre que ADA té obert a Benicarló.

En aquests moments treballen en el centre una neuropsicòloga, una logopeda, una treballadora social, un fisioterapeuta i una conductora "que és la que realitza els

trasllats dels usuaris que vénen de fora de Benicarló". És precisament aquest últim un dels serveis en els quals no s'ha perdut la subvenció, sufragada a través d'un conveni amb la Diputació de Castelló que permet l'ingrés dels 3.000 euros necessaris per a la seua supervivència. I és que al centre reben tractament usuaris de Benicarló, Peníscola, Vinaròs, Cervera, Càlig i Sant Mateu. Segons la regidoria de Benestar Social, el 70% dels usuaris procedeixen de fora de Benicarló. Un altre dels ingressos de l'entitat precisament prové de l'ajuntament de Benicarló que, a més de posar el pis, s'encarrega de les despeses que s'ocasionen de llum i aigua, i aporta 3.000 euros en concepte de subvenció. De moment, els treballadors diuen estar tranquils ja que "amb aqueixos fons i la reestructuració que hem fet arribarem a començar l'any. Més enllà és una incògnita".

SUBVENCIONS D'ALTRES AJUNTAMENTS

En qualsevol cas, la regidora de Benestar Social de Benicarló, Sarah Vallés, ja ha advertit que "no hi ha suficient subvenció per a sufragar els costos" i ha anunciat la seua intenció de sol·licitar la col·laboració dels ajuntaments implicats en el tractament dels malalts afectats per dany cerebral adquirit. Pràcticament en la mateixa situació es troba el centre d'oci que gestiona Afanias. "El 25% són gent de fora, que han assumit les pujades de preu que ens hem vist obligats a fer", va explicar Vallés. Així, l'any passat ja es va posar una quota de 10 euros per cadascuna de les activitats que realitzen "arribant fins i tot alguns a pagar 50 euros al mes". A més, va ser necessari realitzar a final de curs una derrama de 150 euros per usuari "perquè no

AVUI TINC GANES DE BOSSAR...

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

...encara que no em pensava que passaria. Aquest estat d'ànim no afecta el meu organisme, que funciona perfectament i no tinc problemes de digestió. Mire, estimat lector d'aquesta pàgina que no pretén informar, ara acabo d'arribar del nostre Camp Municipal d'Esports i el meu estimat CDB ha perdut per un a dos. No només no estic empenyat, sinó que els meu estat d'ànim és normal. Hem perdut i no passa res. Tots els equips pateixen derrotes i la cosa no se'n surt de la normalitat. Si no hem guanyat avui, ja ho farem la setmana vinent. Sabem perdre i sabem guanyar perquè som un equip amb molta història i llarg recorregut.

Potser ara hauria d'explicar per què m'han entrat ganes de vomitar si em trobo perfectament. Ara vaig. Aquesta tarda m'he assabentat de moltes coses que no sabia i que m'han deixat una bona empremta. Resulta que el nostre CDB ha jugat conta uns que em sembla que en la seua fundació s'anomenava "el Ràcing" o una cosa pareguda. Però la cosa no s'acaba ací, no. Estimats lectors, faça el favor de seure a la cadira si està dret, perquè aquesta cosa ... també és de Benicarló!!! O siga, que segons sembla, tenim un altre equip al nostre poble a la mateixa categoria que ha tingut la barra de guanyar-nos. Quan he arribat al camp, sí que he vist a aquest equip alguns jugadors que en altres temporades han vestit la nostra samarreta, però no li he donat més importància perquè això sempre ha passat. Tota la resta de jugadors, absolutament desconeguts, molt desconeguts. Es veu que això de la joventut no va amb aquest invent. Però això no és el pitjor, no. La cosa ha anat "in crescendo", fins arribar a uns límits absolutament vomitius, i que no ens mereixem tots aquells que ens estimem el nostre equip i el nostre poble.

No tinc cap dubte que els fidels lectors d'aquesta secció em comprenen perfectament i que estan d'acord amb tot allò que hi ha a aquesta pàgina. També vull deixar clar que, com sempre, tot allò que escric és la meua opinió subjectiva, ja que quan escric sobre el meu equip, no sé en què consisteix això de l'objectivitat. Per molt que m'esforce, no puc comprendre moltes de les coses que he vist i viscut aquesta tarda. En primer lloc, la molt bona entrada que presentava el nostre camp deguda, sobretot, a aquells que no han anat mai al futbol i que ara, per motius que no arribo a comprendre, s'han fet seguidors d'aquest equip nou en la categoria. Tot és respectable i cadascú pot fer el que vulga, fins i tot celebrar els gols que li fan al nostre CD Benicarló i,

el súmmum de l'orgasme futbolístic, posar-se a cridar "el-rà-cing, el-rà-cing" o alguna cosa per l'estil.

En segon lloc, he hagut d'aguantar el lamentable espectacle de vore com jugadors que en altre temps s'han deixat la pell pel CDB, protestaven l'àrbitre les seues decisions i qualificaven les dures entrades, mereixedors de sanció, de "piscina". Increïble, realment increïble. Però no només això, també he hagut de suportar que el gol que ha donat els tres punts a aquests senyors ha estat marcat per un que la temporada passada va lluir la nostra samarreta i que fins i tot n'era capità i que, a més a més, no ha tingut ni

la delicadesa, ni la cortesia d'abstenir-se de fer escarafalls, bots, crits i altres mostres de joia. Com es veu que encara no en tenien prou, en acabar el partit se n'han anat a dedicar als seus "seguidors" la victòria obtinguda, com si hagueren guanyat una final.

Buajj!! També he hagut de suportar que la banqueta visitant al complet saltara i aixecara els braços, mostrant una eufòria clarament excessiva. Gent que ha estat vinculada al CBD i que no han tingut l'educació de refrenar els seus instints primaris davant el degà del futbol comarcal. Mire si la cosa ha estat ridícula, que fins i tot un vinarossenc, molt vinculat al

futbol, no es podia avenir de l'avèrsió contra el Benicarló que alguns del nostre poble han incubat i no han pogut reprimir. Tot plegat m'ha produït unes irrefrenables ganes de perbocar. Però en sentit figurat, és clar, que a mi no em talla la digestió cap ressentit ni fracassat, si és que no hi havia algun, que no ho sé.

Hauria de parlar del que ha passat pel que fa al terreny esportiu? No ho sé. L'àrbitre ha estat molt malament, no ha sabut aturar el duríssim joc dels rivals, que s'han rabejat amb Monterde, i no ha estat capaç de mostrar un parell o tres de targetes. Nosaltres hem fet el gol, fruit d'un claríssim penal, ens han empatat en claríssim fora de joc, i ens han marcat el segon després d'un altre clamorós fora de joc que el senyor que anava vestit de verd no ha xiulat. Clarament, el Benicarló no ha merescut la derrota de cap de les maneres.

Ara ja se m'han passat les ganes. Potser he tret el que havia de treure.

Però ara tinc alguns dubtes: es pot produir una fractura dins del futbol local? Haurem de sospitar dels nostres amics per si són d'aquesta cosa nova? Ens mirarem tots de reüll? Augmentarà la desconfiança entre els benicarlandos? Aquest invent, se n'ha anat de mare?

II Control Màster i I Control Lliga Promeses Benjamí i Aleví

text i foto CNB

Molt bons resultats de la secció Màster, Benjamins i Alevins en les diferents proves nadades aquest passat cap de setmana a Onda i Vinaròs respectivament.

El passat cap de setmana 19 de Novembre es va celebrar en la piscina municipal d'Onda el II Control Màsters de Natació, prenent part en la competició els 13 components de la secció màster del CN Benicarló amb un rendiment molt bo. aquests veterans i veteranes de la natació van destacar en diverses de les proves nadades, bon paper realitzat i gran nivell que assegura la seua participació en el Campionat d'Espanya. Secció Màster que no para de créixer i que en aquesta jornada va estrenar equipació i pancarta del Club Natació Benicarló

Composició de l'equip màster: Carla Cornelles 1a posició amb un crono de 36.74 en 50 m esquena i 1a posició amb 2.52 en 200 m esquena; Mari Carmen Sorli 2a amb un crono de 38.08 en 50 m esquena i 1.24,73 en 100 m estils; Alicia Gilabert 52.11 en 50 m esquena i Silvia Roca 1.26,52 en 100 m estils, Marcos Fuente 4t amb un crono de 2.39 en 200 m estils i 1.02 en 100 m lliures; Vicent Prats 5.22,09 en 400 m lliures i 1.08 en 100 m lliures; Jose Antonio Adell 34.7 en 50 m braça i 1.02 en 100 m lliures; Javier Traver 2.36 en 200 m estils i 0.59 en 100 m lliures; Santi Castillo 47,9 en 50 m braça i 1.19 en 100 m lliures; Damian Vidal 44.5 en 50 m braça i 1.29 en 100 m lliures; Agustin Parra 33.8 en 50 m braça i 1.03 en 100 m lliures; Jose Luis Moliner 1.18 en 100 m lliures i 48.2 en 50 m braça; Javier Vicente 1.12 en 100 m lliures i 42.6' en 50 m braça.

També es va disputar aquest dissabte 19, en la piscina de la Fundació Bancaixa a Vinaròs, el I Control de la Lliga Promeses en les categories Benjamins i Alevins. En aquesta ocasió el Club Natació Benicarló va convocar un total de 37 nedadors i nedadores, tornant a estar espectacularment representats en ambdues categories pels nostres joves amb unes excel·lents participacions en les diferents proves tant a nivell individual com per equips de relleus, lluint també la nova equipació.

En l'equip benjamí masculí de 1r any va destacar Joan Martí amb un 2n lloc en els 50 m lliures. En l'equip Benjamí femení de 2n any destacar a Laura Jimenez amb un 2n lloc en els 100 m lliures. En l'equip Aleví femení de 1º any van destacar Júlia Barrachina 1a en els 100 m lliures amb un crono de 1:20.60 i Gema Labèrnia 3a en els 100 lliures. En l'equip Aleví femení de 2º any destacaren les

nedadors Ester Segura 1a en els 100 m lliures amb un crono d'1:16.64 i Ariadna Coll amb el 2n lloc en els 200 m esquena. Destacar el triomf de l'equip Aleví femení compost per Ariadna, Gema, Ester i Julia en els 4 x100 m esquena.

Els respectius equips van estar formats per:

Benjamins masculins: Oscar García, Oriol Lluch, Ibai Ferrer, David Tena, Andreu Gilabert, Aitor Gil, Joan Gilabert, David García, Joan Martín, Pedro Tomás, Raül Vicente, Raül Carbó, Sergi Saura, Iker Ferrer, Alejandro Balaguer i Iaió Mateo. Benjamins femení: Elena Chova, Nerea Martín, Lara Rodríguez, Balma Fabregat, Laura Jimenez i Marina Segura.

Alevins masculins: Victor Comes, Nacho Falcó, Pablo Ebri, Salva Sorli, David Curto, Alberto García i Marc Veja. Alevins femenins: Gema Labèrnia, María García, Blanca Pérez, Júlia Barrachina, Bianca Beer, Gema Rillo, Ariadna Coll i Ester Segura.

I la pròxima competició a la qual es desplaçarà el CN Benicarló serà la Copa Autònoma de Clubs de la Primera Divisió que tindrà lloc el dissabte i diumenge 26 i 27 de Novembre en la piscina de Natzaret (València).

No són aquests els únics serveis socials que es veuran remodelats

ve de la pàgina anterior

arribàvem a cobrir les despeses". Tot, malgrat que el consistori benicarló aporta 8.000 euros de subvenció al centre. És per això que Vallés va reiterar que "jo he de garantir que els diners arriben als nostres usuaris".

I PUJA EL PREU DEL GERIÀTRIC

No són aquests els únics serveis socials que es veuran remodelats en la seua gestió per falta de finançament. L'ajuntament de Benicarló prepara una nova ordenança de preus d'ús del Centre Geriàtric, que preveu l'augment de la taxa per a usuaris que no estiguen empadronats en el municipi. Sarah Vallés va afirmar que "amb açò no estic limitant recursos, només fent pagar el preu públic que marca la conselleria" per l'ús de les places de vàlids. En l'actualitat en el centre existeixen 64 places de residents, de les quals 28 les té reservades l'ajuntament de Benicarló per a residents vàlids, mentre que les 34 restants, les gestiona directament conselleria de Benestar Social. Per les places dependents del consistori els usuaris estan pagant "menys de 700 euros, enfront dels 1.173 euros que marca conselleria en el seu preu públic", va detallar Vallés, qui considera que "és un preu molt raonable, si tenim en compte el que es paga en una residència privada". És per això que el consistori ja s'ha posat a la feina per a iniciar el procediment que permetia cobrar aquesta quota als no residents en el municipi. "S'han establert bonificacions per a la gent empadronada en el municipi, o amb relació amb el municipi, que podran gaudir-les. Qui vinga de fora, pagarà el preu públic estipulat", va anunciar Vallés. El càlcul que ha fet el consistori suposa que els residents benicarló abonaran més o menys la quantitat que estan pagant ara. L'edil de Benestar Social calcula que "al voltant del 80% de les places estan ocupades per benicarló i és una injustícia de

cara a l'ajuntament que la resta les estiguem sufragant ja que les places de conselleria estan per als casos d'emergència", va afirmar.

problemes econòmics i de finançament que té el centre.

ELS SOCIALISTES DIUEN LA SEUA

I CONTINUA EL PROBLEMA AMB AFA

L'edil es va referir a més a la reunió que ha mantingut amb els representants d'AFA (Associació de Familiars d'Alzheimer) respecte a la supervivència de la Unitat de Respir que gestionen en el municipi. "Els tenen voluntat de seguir prestant el servei i l'ajuntament els ha traslladat que si les coses pinten malament, els ajudariem perquè puguen seguir funcionant". Això sí, en les mateixes condicions que en el cas del centre geriàtric: subvencionant només als usuaris benicarló. Vallés també va explicar que els representants del centre no havien comunicat a l'ajuntament els seus problemes financers "perquè consideraven que era un problema seu amb conselleria, no amb l'ajuntament". Malgrat això, s'ha anunciat que es treballarà de manera conjunta per a solucionar els

La portaveu del PSPV a Benicarló, Xaro Miralles, ha denunciat que l'equip de govern pretén convertir els Serveis Socials de la ciutat "en un negoci". Ho ha fet arran de l'anunci de l'edil de l'àrea, qui va explicar que l'any que ve es farà pagar als usuaris del Centre Geriàtric el cost real del servei. "Açò és inadmissible. Ells han de demanar a les administracions públiques els diners que els correspon però no poden retallar els pressupostos i els serveis", va lamentar. La portaveu socialista va afirmar que Vallés "s'està equivocant" i va sostenir que "no es pot aïllar a la ciutat amb muralles com si fos el segle XV, i que només tinguen accés als serveis els benicarló". A més, va anunciar que "en els pressupostos de 2012 es notará la retallada en serveis socials, açò demostra la política social de l'equip de govern".

LES CONSEQÜÈNCIES DE LA GOTA FREDA

text NATÀLIA SANZ

Incomunicats. Així començava diumenge per als veïns de Benicarló i Vinaròs, després d'un intens cap de setmana de tempestes i fortes pluges. 252 litres per metre quadrat ha arribat a acumular Vinaròs entre el dissabte i el diumenge. Benicarló, amb 171 litres, li seguia de prop. Són els xifres que la Gota Freda tècnica va deixar sobre el Baix Maestrat durant aquest cap de setmana, després de descarregar les intenses tempestes que entraven directament del mar carregades d'humitat.

Dissabte, més de 120 litres per metre quadrat es van arregar a Benicarló. La situació més complicada es va viure entre les sis i les vuit del matí quan sobre el centre de la ciutat van caure més de 40 litres per metre quadrat. Els forts xàfecs es repetiren de forma sistemàtica al llarg de tota la jornada provocant continus problemes tant en el centre de la ciutat com pels voltants. Així, en el terme municipal els talls intermitents en diferents camins rurals van ser una constant al llarg de la jornada, com en el camí de la Ratlla del Terme amb Peníscola i el que recorre pel riu Sec, en la platja de la Mar Xica. En el centre de la població, els problemes van vindre provocats per l'acumulació d'aigua en alguns punts i fonamentalment en els moments que més pluja va caure. És per això que la circulació va ser més densa en alguns moments, arribant-se fins i tot a veure interrompuda pels forts aiguats. En alguns carrers, a més, el sistema de clavegueram va ser incapaç de desguassar la gran quantitat d'aigua que arribava. En la jornada de diumenge, sobre Vinaròs van caure 121,7 mm., mentre que els pluviòmetres de Benicarló arregaven 27 litres per metre quadrat. El problema, com en la jornada anterior, és que queien en un curt espai de temps, en poc més d'hora, col·lapsant els sistemes de clavegueram d'ambdues poblacions. I és que que plovia sobre banyat. En el cas de Benicarló, la pluja va donar una treva durant la matinada, el que va permetre desguassar les acumulacions patides durant la jornada anterior i que els problemes foren menors. Malgrat això, romanien tallats diversos camins rurals i els barrancs d'Alcalá i el Riu Sec. A més, la Ratlla del Terme amb Peníscola va estar tallada per precaució durant la jornada. I alguns baixos comercials i aparcaments subterranis romanien inundats, a l'espera que els serveis d'emergència finalitzaren treballs més urgents en la veïna localitat de Vinaròs.

Dilluns, Benicarló es va veure obligada a tallar de nou el pas de la Rambla de Cervera per la platja de la Mar Xica. Al voltant de les nou del matí, una intensa tromba va començar a descarregar en poblacions com Catí, rebent l'avis els agents de la Policia Local. En poc menys d'una hora, descarregaven sobre la població 115 litres per metre quadrat, provocant que

la Rambla de Cervera baixara plena d'aigua. Tant és així que la Policia Local de Benicarló va albirar l'arribada d'una llengua d'aigua al voltant de les 10 del matí, procedint a tallar al trànsit el pas per l'interior de la rambla. La intensitat del cabal va fer que el dispositiu estiguera present durant tota el matí

El temporal marítim va complicar la situació el dimecres. A primera hora del matí, Benicarló estava incomunicat per quasi tots els seus fronts. Per l'interior del terme municipal, els problemes per les pluges acumulades durant la nit, van provocar el cort del Camí a San Gregorio en el pas subterrani de la via fèrria. Per la costa sud, quedava tallada la Ratlla del Terme amb Peníscola, a causa de l'acumulació d'aigua pel temporal marítim. En el pas del Barranquet, estava tancat el camine Artola i el de Ratxolar. La mateixa situació es vivia en les rambles del nord del terme municipal. La de Cervera tenia tots els passos tancats: Moliners, Ulldecona, Bombers i Mar Xica. La Rambla de Aiguoliva, que serveix de divisió amb Vinaròs, també tenia tots els passos tancats. També les flotes pesqueres de Benicarló van tenir en la seua major part problemes per a fer-se a la mar. Les embarcacions més menudes van optar per quedar-se amarrades a port, mentre que només algunes de les més grans, decidien fer-se a la mar.

El capità del Benicarló FS anuncia el seu adéu

text i foto VICENT FERRER

La passada setmana Antonio Vadillo, capità del Benicarló Futbol Sala, jugarà el seu últim partit amb l'equip on ha passat la major part de la seua vida esportiva, doncs va arribar al gener de 2003. El jugador ha rebut una gran oferta de l'A el Rayyan de Qatar, i malgrat que la directiva no volia que se n'anara al final han entés al jugador.

Un Vadillo molt seriós començava la roda premsa per a dir, "és la meua última oportunitat per a signar un bon contracte, així que he acceptat la proposta d'anar-me'n a jugar a Qatar, però encara vull acomiadar-me d'aquesta gran afició, de totes les penyes, per totes les alegries que he tingut en aquest club, molt per sobre dels mals moments. Serà per a mi molt difícil poder retornar l'estima que durant tots aquests anys han demostrat a la meua persona".

Fent un repàs a la seua trajectòria "sempre em recordaré de tots els companys amb els que he jugat a Benicarló, la llista és molt llarga i em sabria mal deixar-me a algú, amb tots he passat grans moments; no vull deixar passar de costat als periodistes, atès que sempre m'heu tractat bé; i per descomptat als companys i equip tècnic d'enguany". En aquest moment la seua veu es va trencar, se li va fer un nus en la gola i va vessar llàgrimes d'emoció".

Un Vadillo molt seriós començava la roda premsa per a dir, "és la meua última oportunitat per a signar un bon contracte, així que he acceptat la proposta d'anar-me'n a jugar a Qatar."

Va voler deixar ben clar que no se n'anava per l'actual situació, "sóc jo el que he demanat anar-me'n perquè el tren sols passa una vegada en la vida i anar-me'n a Qatar és... l'últim tren esportivament parlant. Fins a sis vegades els vaig demanar que em deixaren anar i al final han atès als meus precés. També vull agrair a l'alcalde tots els esforços realitzats pel club i em vaig de Benicarló deixant molts amics". A l'acabar les seues paraules forts aplaudiments van sonar en la sala de premsa del pavelló, ja que també van estar presents tots els seus actuals companys.

Antonio Vadillo va arribar al llavors Povet.com en el mercat d'hivern i va debutar al gener del 2003 en la Divisió de Plata, en l'any de l'ascens i és capità de l'equip des de 2007, quan Chelete va deixar de jugar a causa d'una greu lesió.

Per la seua banda José Bernat, vicepresident del club va indicar, "vull que quede clar que Vadillo no se'n va per nosaltres, que volíem que seguira, però al final hem entés que hi ha oportunitats que no es poden deixar passar, i que li desitgem tota la sort del món a Qatar"

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Veig, senyora meua, que m'estic acabant. Vaja, de fet, estic molt i molt consumit i considero que aquesta secció que vostè em permet escriure setmanalment necessita una reforma. O si més no una breu reflexió abans de seguir endavant per aquest camí anodí, rutinari, previsible i sobretot sense cap gràcia. Se'n recorda quin va ser el motiu inicial d'aquesta ja duradora relació epistolar unidireccional? Li farà memòria. El que vaig pretendre va ser fer una mica de crítica –ara ja autocrítica perquè em considero part de la casa– sobre els continguts i també els continents de La Veu de Benicarló. Amb el pas dels anys dic el que vull tinga o no a veure amb res. I això, no està bé. Crítica en faig poca i la gràcia la tinc al serení. Feta la reflexió i atès que sé de cert que no em pensa contestar, mentre veja que la cosa continua apareixent li seguiré escrivint. Ho sento, crega-s'ho.

Els he de reconèixer que són francament sensationals. La població sencera pendent de les eleccions generals i vostès, ni un editorial, ni una ressenya i ni res de res. Ai com se'ls veu el llautó. Quan tenen propaganda d'algun partit, vinga l'entrevista i el publireportatge, però quan no amollen a mosca, ja s'apanyaran tots. Igual és que definitivament s'han decantat pel corrent indignat i ja no se'n volen saber res de la política que podríem anomenar convencional. Ja em sembla bé, ja, però no passaria res si ho digueren, no troba? M'haguera agradat trobar-me alguna cosa sobre què farien per Benicarló a Madrid els potencials diputats i senadors, què passaria amb la costa nord, amb el passeig sud, amb la carretera oest i coses semblants. Sí, no tenen

infraestructura, ja ho sé, però m'haguera agradat.

En un rampell d'originalitat però han pensat que allò que més podia interessar als seus lectors era la possible nova ubicació del dimecres. Bé, bé, no hi tinc res en contra. M'he llegit el tema sencer. De veritat. En canvi, el seu redactor no ho ha fet perquè si no, no haguera escrit que els firaires haurien de muntar a les "vuit i mitjana del matí" (sic). Tinc raó, veritat? Els dimecresos sempre han estat reticents a qualsevol canvi. Primer quan van haver d'anar del carrer de Colom i voltants a l'avinguda Catalunya. Després hi va haver una trifulca monumental quan van passar a Doctor Fleming i ara es revolten perquè no volen passar a la plaça Constitució. En fi, que no tinc opinió sobre el tema. Sempre m'havia paregut que aquests senyors perjudicaven el comerç local, ara però em pregunto que quin comerç: gairebé no hi ha botigues de queviures, les botigues de roba van plegant, els comerços de coses inservibles rebotades de preu estan en auge... així que no sé, ja li dic, que no tinc opinió sobre això tampoc. Per cert, n'estic fart que a les botigues, que clarament es veu que són botigues, les anomenen "tendes", com les cases dels indis de les pel·lícules.

A la portada apareix una afirmació que m'esgarrija.

"Funcione o no, el 17 de desembre, Fabra, inaugurarà el nou Ambulatori de Benicarló" (sic també). Osticana, això és molt fort, a que sí? De passada que ve aquest bon senyor caldria dur-lo a passejar pel terme. Em sembla que la classe política no acaba de tindre gens clar quin és el seu paper en la societat. Diràs que les obres que es fan les paguen ells de la seua butxaca. És com si digueren, mireu, mireu, borinots i marotetes, això ho hem fet nosaltres!... i no diuen que amb els nostres diners. Per exemple, aquest aeroport tan gran i bonic on arriben els avions a vols (a vols vull dir com els pardals, a munts) també l'hem fet nosaltres i fins i tot aquest tratge que porto avui també. Per exemple dic.

No vull acabar, i que això siga precedent de res, sense mostrar la meua més sincera solidaritat amb els que escriuen a crònica del futbol. Trobo que ho estan passant molt malament, pobres meus. Primer es comprén que van perdre contra el Càlig. No n'entenc de futbol, però que Benicarló perda a alguna cosa contra el Càlig ha de ser molt fort, molt fort. I ara es queixen que els ha sortit una forta competència ací al poble mateix. Com deuen estar per dir coses com "cap agressió sense resposta". Mare meua.

Vinga, adéu. Si veig que això ha sortit, li escriuré també la setmana que ve.

BOTIFARRA TRIONFA A BENICARLÓ

text NATÀLIA SANZ

Pep Gimeno "Botifarra" fa de la música tradicional valenciana un plaer per a l'oïda. Format en els grups de la Vall d'Albaida, en els quals duu més de trenta anys cantant, és dels que aprecia una bona xarrada amb els més vells del poble. D'ells arplega la major part de les cançons que després interpreta, fidel al cant d'estil valencià, d'aquells cantaors de carrer que reflectien la vida quotidiana dels nostres pobles. El Botifarra va estar a Benicarló, en la Penya Setrill, amb l'excusa de la presentació del llibre "La veu de la memòria", escrit per Antoni Martínez Revert, on s'arreglen les vivències d'aquest singular personatge. Va ser ell, presentat per Àlvar Añó, representant de Alambor, organitzadors, qui va iniciar l'acte. I a continuació, el Botifarra desplegava tot el seu art i sorprenia a alguns dels presents.

La majoria ja el coneixien. I fins i tot havia qui se sabia totes i cadascuna de les cançons que va interpretar. El recital va comptar amb una vessant didàctica en la qual Pep va explicar l'origen de cadascuna de les cançons que va interpretar.

També va oferir la seua cara de versador, recitant alguns versos típics de la Vall d'Albaida que van arrancar l'aplauiment dels presents. I en el moment d'acabar el concert, eixia a escena Pere Gumbau, cantador de Càlig, qui va interpretar un Cant de Batre de Benicarló a capella, davant la sorpresa dels presents. El recital de Pep Gimeno va finalitzar amb la ferma promesa de desplaçar-se a Benicarló a realitzar un concert en condicions, donada la gran acollida que va tenir l'acte organitzat per Alambor.

Presentación en Benicarló del libro *Lo que la memoria olvida*

En el acto intervendrán:

- Javier Barrycoa, Doctor en Filosofía, profesor de Sociología, Vicerrector de la Universidad Abat Oliba-CEU y escritor.
- Cristóbal Castán, historiador y autor del libro.

Sábado 26 de noviembre a las 19,30 horas en el salón de actos del Hogar La Salle, c/ Dr. Ferrer, 33

Del 1 al 17 de diciembre de 2011

EXPOSICIÓN DE PINTURA

Donación de Maribel Jovaní

Sala de exposiciones de CAIXA BENICARLÓ
HORARIO: de 17 a 20:30 h.

Manos Unidas
El importe recaudado se destinará a un proyecto en Kenia

ELECCIONS

text NATÀLIA SANZ

Tots els col·legis electorals de Benicarló es van constituir a les 8 del matí sense cap problema, ja que tots els triats estaven en ells abans del començament d'un espectacular aiguat.

Altra cosa va ser l'afluència a les urnes, frenada per una forta tempesta que va afectar el municipi. Així les coses, les urnes van romandre quasi buides fins al voltant de les deu del matí, quan la intensitat de la tromba va començar a remetre després de deixar 26 litres per metre quadrat sobre la ciutat. I a poc a poc, l'afluència als col·legis electorals recuperava l'índex normal d'una jornada de votacions generals. Enguany, amb la particularitat que nombrosos veïns van exercir el seu dret al vot en edificis emblemàtics i recentment restaurats. Així, es feia broma amb el fet que "aquestes són unes votacions històriques" ja que molts van votar en el Magatzem de la Mar, un edifici del segle XVII i altres, en l'antic ajuntament, del segle XIII.

Electors censats: 16914

Certificacions Censals A) Alta: 0
 Certificacions Censals B) Correcció: 0
 %Participació 14h: 40,76%
 %Participació 18h: 57,89%
 Participació: 68,91%
 Vots emesos: 11656
 Vots en blanc: 188
 Vots nuls: 205

PSOE: 3251
 EUPV-EV: 432
 UPyD: 380
 PCPE: 16
 UCE: 9
 PP: 6287
 COMPROMÍS-Q: 546
 ERPV: 108
 PACMA: 50
 ESPAÑA 2000: 120
 PIRATA: 44
 POSI: 20

Tots els col·legis electorals de Benicarló es van constituir a les 8 del matí sense cap problema, ja que tots els triats estaven en ells abans del començament d'un espectacular aiguat.

Entrevista

poble engolit per la ciutat. És un punt de trobada d'immigrants nous i estudiants universitaris amb els veïns de tota la vida. S'hi pot treure un bon brou de tot plegat.

Un dels personatges és un músic de rock que es sent fascinat per la vida dels components de Led Zeppelin. Si la novel·la es portara al cine ¿posaria la música de Led Zeppelin com a banda sonora?

Tant de bo pogués. Però pel que tinc entès Jimmy Page controla ferriament els drets exclusius del repertori del grup, i no ens deixaria ni tan sols que s'hi taral·legés alguna cançó sense abans afluixar una lliura. A la pel·lícula, clar, també sonarien la trompeta de Chet Baker, *Islamey* de Balakirev, uns estudis de Bach, la cançoneta del Mercadona, alguna d'Obrint Pas, una adaptació del *Gracias por venir* de Lina Morgan, la música de banda d'una processó de barri i també algun pasdoble d'una orquestra de revetlles.

Me he quedat amb les ganes de saber que va ser de Gus després de la seua experiència al zoo. ¿No ha pensat en cap dels personatges que apareixen en el llibre per a una propera novel·la?

Gus, a banda de sociofòbic, és al·lèrgic al treball. Cal imaginar, doncs, que els treballs no li duraran gaire. El que sí és probable és que en algun moment es veja forçat a amainar-se, a tractar la seua obesitat mòrbida, potser en una futura novel·la caiga en el parany de les dietes miracle...

Vosté es referix en el seu blog a la seua literatura com de sèrie B i parla de la seua voluntat d'escriure material de caire popular. Jo crec que ho ha aconseguit, sense deixar de banda una gran qualitat literària. Ara el difícil és com arribar a un públic més ampli que el de la societat literària valenciana. ¿Què es pot fer per anar més enllà d'aquest cercle restringit?

Sembla que encara no funciona gaire fluidament el mercat comú de productes culturals dels usuaris en llengua catalana, i no només ho dic pel problema de la distribució dels autors valencians, sinó també pels grups musicals. Amb internet almenys es pot facilitar-ne la difusió. I col·lectius com ara *Saforíssims*, o *El Pont* (del qual en forme part) fan possible la visibilitat dels escriptors a la xarxa. Ara, el que no sé dir-te és si l'humor bròfec de "Món animal" s'hi entendria bé.

QUÈ PASSA?

Què passa en demanar la independència de qualsevol territori, annexionat per la força? I què passa en defensar una llengua que no té set-cents milions de parlants, ni és tan "fina" com altres? O què passa en practicar una religió sense prepotència i sense l'aixopluc d'un estat no confessional? I què passa en reclamar una educació –i una sanitat, una cultura, un medi ambient, una política...- públiques, de qualitat i al servei de la ciutadania? O què passa en exigir un respecte per als dissidents i indignats contra el sistema, ni que en sumen milions i milions per tot el planeta?

No passa res i si passa "se saluda". O com ara han posat de moda els altres: "sin complejos". Doncs això, a molta honra.

Marc Antoni Adell

DE LUXES I ALTRES CONFESSIONS

El nou ambaixador israelià -entrevistat per un rotatiu de tirada- es deixa fotografiar, a la luxosa mansió madrilenya on viu. Res a veure amb els modestos habitatges dels seus compatriotes "indignats", que es manifesten per milers a Jerusalem, perquè no poden arribar a final de mes. I encara menys a veure amb les cases (?) dels palestins –els qui en tenen-, sense cap condició i exposades, cada dia, a ser bombardejades per l'exèrcit d'Israel o enderrocades pels bulldozers que els desnonen il·legalment.

Això sí, el diplomàtic confessa cantar rock en hebreu, mentre es dutxa. Serà a la salut dels milers de palestins que no poden fer-ho –dutxar-se-, perquè el govern israelià, els deixa sense aigua.

Moltes felicitats al nou ambaixador.

Marc Antoni Adell

ENTREVISTA AMB JORDI COLONQUES

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

Jordi Colonques (Vila – real, 1976) ha escrit la novel·la *Món animal* (Onada edicions, 2011), amb la qual va guanyar el premi Vila de Puçol, 2010. El llibre fa un retrat de determinats personatges que podem trobar en el nostre entorn quotidià, està escrit amb un to d'humor, però la seua lectura pot ser que ens farà esbossar sovint un somriure amarg.

L'arqueòleg Eudald Carbonell ha dit alguna vegada que encara no som humans del tot. ¿Amb aquesta novel·la li donaríem la raó?

Ell s'hi refereix per posar de manifest la idea de que encara ens estem *humanitzant*, que gràcies als coneixements científics i tècnics podem prendre les regnes de la nostra pròpia evolució. A "Món animal" jo em propose col·locar arran de sòl les conductes d'éssers i bèsties, els iguals. I per trobar-hi un fet diferenciador essencialment humà sóc més prosaic que l'arqueòleg: açò és, la qualitat que ens fa humans és una mena de *filldeputisme* congènit que ha esdevingut eficient per la nostra supervivència. A la novel·la emfatitze els detalls més enutjosos dels personatges, els que paradoxalment els animalitzen alhora que els fan profundament humans.

L'estructura de "Món animal" m'ha recordat la de "La colmena" de Cela. Els personatges semblen estar tancats dintre d'unes cel·les de les que és difícil escapar. ¿Seria el final de la novel·la una metàfora del que estic dient?

Certament, degut a un desgraciat determinisme social i econòmic, per molt que s'hi esforcen no poden fugir de les seues misèries vitals.

Em fa l'efecte que aquesta novel·la li haurà estat molt difícil d'escriure, ja que s'ha de fer un gran esforç de contenció per a que, amb aquests personatges que hi apareixen, la història no se'n vaja de mare. ¿Tinc raó?

Potser no n'he sigut conscient, de la dificultat. Però perquè m'hi he estat uns quants anys. Tinc una forta tendència a escriure literatura d'humor, gairebé de sàtira. Però aquesta volta, sense fugir-ne massa, em vaig plantejar escriure una història amb personatges que tingueren més substància que unes meres caricatures. Així que vaig treballar primer el rerefons dels actors del teatre, les motivacions que els havien de dur a actuar d'una manera o una altra. Tot i que essent una història d'humor el que m'interessava era desenvolupar amb un cert ritme les accions simultànies, com a les pistes d'un circ, i no tant fer que els personatges patiren una evolució psicològica al llarg de la novel·la.

Li he escoltat en alguna entrevista que els personatges de "Món animal" estan inspirats bàsicament en el seu entorn més immediat, concretament en el barri de Benimaclet, on viu a València. ¿És per això que malgrat que són personatges miserables, no són antipàtics? Fins i tot alguns tenen un punt de tendresa.

Com els personatges actuen conforme a unes conviccions sinceres, segons unes vivències pròpies i específiques, i en cap moment no jutge les seues accions sinó que tan sols les mostre, tots hi queden reflectits igual de lamentables, de llàstimosos, d'humans a fi de comptes. Benimaclet és un barri popular, més encara: un

ATRACADOR DEL MERCADONA DETINGUT

text NATÀLIA SANZ

La Policia Local de Benicarló va detenir al presumpte atracador d'un conegut supermercat de la ciutat. Els fets es van produir al voltant de les 15.48 h., quan en el reté de la Policia Local es rep carta del 112 per un incident en un conegut supermercat de la Avd. Papa Luna de Benicarló. La informació indicava que s'havia produït un robatori amb intimidació mitjançant arma, per un individu que posteriorment va abandonar el lloc en una bicicleta, facilitant la descripció de l'individu. Immediatament els efectius de la Policia Local de Benicarló van muntar un dispositiu de recerca pels voltants, aconseguint localitzar a un individu que coincidia amb la descripció que s'havia facilitat, localitzant-se amagada la bicicleta i altres elements utilitzats pel presumpte atracador en el robatori, per la qual cosa els agents de la Policia Local de Benicarló van procedir a la detenció d'aquesta persona com presumpte autor del robatori amb intimidació i violència. Rafael R.I., de 41 anys, tenia en el seu poder una quantitat de diners en bitllets menuts que coincidia amb la descripció facilitada per la caixa, així com diversos elements que van portar a la convicció de ser l'autor material del robatori. Al detingut se li van intervenir 165 euros, 1 navalla, 1 ganivet i un tornavis entre d'altres estris. La Policia Local va traslladar el detingut a la Guàrdia Civil per a la continuació de diligències i posada a disposició judicial.

D'altra banda, a les 23:20, una patrulla de la Policia Local va col·laborar amb una patrulla de la Guàrdia Civil en la

detenció de Ismail I.K, per la presumpta agressió al regent d'un establiment en el port esportiu i diverses destrosses en el local. El detingut es trobava en un estat molt alterat i a l'arribada de la Guàrdia Civil s'havia donat a la fugida, empenent la persecució per la Av Marquès de Benicarló, Crist del Mar, i zona per als vianants de l'Auditori Municipal, on una patrulla de la Policia Local va posar fi a la seua fugida, passant a disposició judicial.

Els alcaldes de Peníscola i Benicarló en la conselleria de Turisme

text NATÀLIA SANZ

Els alcaldes de Peníscola i Benicarló es van reunir en la conselleria de Turisme amb el secretari autonòmic, Luis Dobón, i la directora general de Turisme, Cristina Moratò. L'objectiu de la trobada era agilitar l'execució de les accions del Pla de Competitivitat de turisme nàutic que tenen concedit ambdues localitats. Andrés Martínez, alcalde de Peníscola, va explicar que "hem parlat de les grans possibilitats del pla que es va engegar amb la signatura d'ambdues poblacions, Turespaña i la conselleria". El secretari autonòmic es va comprometre "a vindre al gener per a repassar in situ les actuacions previstes". Per la seua banda l'alcalde de Benicarló, Marcelino Domingo, es va mostrar convençut que "es compliran els terminis previstos en l'execució i agilitarà al màxim els seus tràmits". Martínez, per la seua banda, va recordar que "en molts aspectes si les dues poblacions anem juntes podem obtenir més recursos. El pla és un exemple, atès que mai s'haguera concedit per separat a cap de les dues poblacions".

CARXOFES AMB DENOMINACIÓ D'ORIGEN

text i foto NATÀLIA SANZ

Benicarló ha començat a etiquetar carxofes amb el segell de qualitat Denominació d'Origen. Sorprenentment, malgrat les elevades temperatures "el producte ja ha arribat a les característiques que la fan mereixedora del segell, com que està atapeïda i té els nivells de qualitat adequats". Jorge Llorach, president del Consell Regulador de la Denominació d'Origen, calcula que "en total, en tota la campanya comercialitzarem un milió de quilos amb etiqueta de denominació d'origen" dels sis milions previstos de producció total de carxofes. Llorach va desvetllar que "els nostres clients ja fa temps que ens l'estan demanant" al ser un producte molt estimat pels consumidors, encara que fins al moment no ha arribat als nivells òptims que la fa mereixedora del segell de qualitat. Aquesta campanya, a més, el preuat producte benicarlando comptarà amb el segell ENAC, que ajudarà als productors "a entrar en les grans cadenes comercials, que requereixen que tinguem aquesta acreditació per a comprar-nos el producte ja que ho consideren com una garantia per als seus clients. Duem molts anys treballant per a aconseguir aquest certificat", va detallar. Aquesta acreditació és l'eina establida a escala

internacional per a generar confiança sobre l'actuació d'un tipus d'organitzacions molt determinat que es denominen de manera general Organismes d'Avaluació de la Conformitat i que abasta als Laboratoris d'assaig, Laboratoris de Calibratge, Entitats d'Inspecció, Entitats de certificació i Verificadors Ambientals. El valor de les activitats d'avaluació de la conformitat depèn en gran mesura de la credibilitat dels Organismes que les realitzen i de la confiança que el mercat i la Societat en general tinga en ells. Per a assolir aqueixa confiança i credibilitat cal establir un mecanisme independent, rigorós i global que garantisca la competència tècnica d'aquests organismes i la seua subjecció a normes de caràcter internacional, realitzats a través de l'acreditació. El president del consell regulador confia que el preu del producte aguante com ho està fent des de l'inici de la campanya "enfront d'altres productes com enciams o escarolas, que estan en baixa cotització". Ahir, un kilo de carxofes en el mercat rondava els dos euros sense el segell de la Denominació d'Origen. Això significa que dilluns que ve, quan comence a etiquetar-se, tindrà un valor més elevat, el que beneficiarà als productors. Llorach va recordar que, a més del mercat local la Carxofa de Benicarló es ven a Barcelona, on té molta acceptació, i s'exporta a Alemanya, Itàlia, França i Polònia.

ve de la pàgina anterior

que se'ns queia al damunt, no va haver ni de moure un dit. Sant Pere, amb el canvi de casa previst a totes les enquestes, va deixar caure abans una bona gotellada d'aigua de manera que el nostre Marce no va haver que gastar-ne ni una gota de la pública, i fonteta plena. I és que açò no tenia aturador! Quan els sants s'alien a les ordres de Déu...

I la ma de Sant Pere

El que dèiem, quan Déu mana... que es lleven els mortals. Mireu la foto de la fonteta de dalt, mireu-la bé. Què veieu? Una fonteta arroblida d'aigua, ja. Però si us fixeu una mica més... què veieu al fons de la foto? Sí, exactament, una doble filera de cotxes estacionada al mig del carrer. I tots, tots, eren del partit agrariat amb el vot popular. Mireu si eren agraciats que, com a les mongetes de dalt, ningú va gosar ficar-se amb ells per estar tots, però tots, mal estacionats. Ni municipals, ni gaites! Com havíem dit abans... allà on regna Déu que es lleven els mortals. La que ens espera!

Creixerà?

Aquesta és la pregunta que es fan sobre el jove polític local Josep Barberà alguns tafaners després d'haver llegit en una xarxa social la valoració que fa sobre la difusió mediàtica organitzada per l'Ateneu Cultural de Benicarló. Algú li hauria d'explicar que les mosques s'agarren amb mel i no amb fel.

Cablejats

Mirem bé la fotografia dels fils. Són d'una estètica com a poc mironiana. La regidoria de Cultura podria organitzar alguna ruta guiada d'aqueixes que

agraden tant a la gent per veure en persona tots els nyaps que ha deixat al nostre poble la bombolla immobiliària. Fa bonic, no ens enganyem. Si algun dia pren mal algú ens quedarà el consol que el nostre ajuntament permetia tanta deixadesa en benefici de l'art modern. Compte, perquè avistem!

La dades

Un tafaner a qui li agrada això de mirar-se els números dels que voten ha conclòs que el PP, realment, no ha guanyat sinó ha perdut el PSOE clarament. I és que les dades no enganyen ningú. El PP guanya, només, vora mig milió de vots però és que el PSOE en perd vora quatre milions. Sí, 4, amb número, que es diu aviat. I el que sembla més enrevessat de la psicologia popular sobre el vot de l'esquerra, d'eixos quatre milions, a la resta de partits només n'han anat a parar uns 1,5 milions, la qual cosa vol dir que més de 2,5 milions de possibles votants del PSOE es van quedar a casa. Allò que és diu el vot crític de l'esquerra. Ara, pel que fa a la dreta, sobretot al nostre país on sembla que la dreta arrasa fins i tot amb el vot treballador, sembla que ha sabut vendre el

missatge que tots tindrem cotxes com els dels de dalt. Hem passat del "obrero tonto de derechas", del comunista Carrillo, al "trabajador tonto de derechas", del socialista Barranco. De tota manera no sabem si alguna cosa pareguda també la va dir Lenin en els seus temps. En fi, certament la psicologia política, en els temps que corren, ja no té res a veure amb la d'abans. Ara només hi ha els rics i... els aborregats? I així ens va.

El comentari

Hi ha vegades que cal estalviar-se les paraules... per si cas. I és que això de cridar al mal temps no es bo per ningú. Tal volta, un regidor del poble del costat del nord n'aprenga una mica sobre certs comentaris, volen explotar la picabaralla, clàssica, si més no, entre les nostres dues poblacions. Així, va tindre la brillant idea de criticar els benicarlandos pel fet que a Benicarló sempre volem més que al seu poble i per això, allí, havien caigut mes litres d'aigua que ací. Això va ser dissabte de matí... a la tarde ja sabem el que va passar. Amb el mal temps, de ningú, no es pot jugar.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

Bankiaja

Diu que en van dos a la nova Bankia de Benicarló i diuen: Bon dia, mire, volia traure diners d'esta cartilla. A la qual cosa, el bancari de darrere del cristall contesta amb una veu grisa com el paper del franquisme: *Hábleme en castellano*. I diu que van aquells, es miren l'un a l'altre amb cara d'estafats i diuen: Pos mira, fill, posa'm ací damunt tots els diners que me'n vaig a un banc on m'entenguen. Però no cal patir, senyors de Bankia, això no ha de passar mai. No solament hem perdut les banques valencianes (?) sinó també, i ja fa molts anys, la capacitat de sentir cap molèstia quan ens donen pel sac.

Aparcament eclesiàstic

Un tafaner que es passeja pel poble diu i assegura que ha vist com sempre hi ha aparcada una furgoneta a l'entrada del pàrquing que estan acabant de fer al costat de l'escola de la Consolació, o siga, de les monges que és com se la coneix popularment. També diu que tot i que es veu ben clar que el vehicle està cometent una

text LA COLLA DE TAFANERS

infracció, no hi ha ningú que gose posar-li cap multa. Més encara, afirma que la furgoneta en qüestió, de color gris, és propietat de les mongetes i que, total, si aparquen allí, no fan cap mal a ningú que allò, pel que es veu, és d'elles. I com Déu mana, "santa Rita, Rita, Rita, lo que se da ya no se quita", amb el seu vistiplau no hi ha policia que valga.

I més de vehicles

I tornem amb això dels vehicles de quatre rodes, però en aquest cas dels amics "importants", *que no importados* (això ho deia un anunci, no?), del PP, que hi eren al dinar de gala per celebrar, de la ja

esperada victòria i ara ja confirmada, del seu Marianico, que esperem no siga "el corto". Però bé, al que anàvem, mentre ací el personal se les veu i se les desitja per pagar la lletra de la hipoteca, o per arribar a final de mes, ací tenim una bona mostra dels "cochecitos" que es gasta este personal que ens mana per desplaçar-se amunt i avall de la nostra geografia. Ah, això sí, amb xofer, no fóra cas que prengueren mal en intentar obrir la porta. I ara no cal patir... que d'ací quatre dies com ho tindrem tot apanyat, i sense miracles (que ara ja no en prometen), tots com ells, amb el cochecito leré, leré, lereeeeeee. Això sí, nosaltres oferim la instantània perquè es veja que no són res de l'altre món. A més, total, només diuen que en tenim uns 200, de cotxes oficials!

La font del PP

Que curiosos, fa unes setmanes, en una carta, un distingit lector es queixava amargament pel fet que la fonteta que hi ha al davant de la seu pepera benicarlanda estava deixada de la ma de Déu. Tan seca que les manisetes estaven saltant (si no és que algú les col·leccionava també). Doncs bé, recordem que li pregava al nostre alcalde que fera el favor d'endreçar-la i omplir-la d'aigua. I valgue'm Déu, que ha estat ràpid! Com si s'hagueren aliat tots els sants en el dia de la vespra, com una premonició del

Tarda endins

text JOAN HERAS

Fa hores que no para de ploure. Fa dies i setmanes que, amb petites pauses perquè s'assequin els carrers i perquè la llum de les tardes tingui un aire més viu, que la pluja persistent omple la vida. Ara, finestra entel·lada enllà, contemples la tarda plujosa que, entre la seva grisor, es fa massa curta. Penses que les quatre plantes que tens a la petita terrassa estaran contentes, potser una mica massa plenes d'humitat, però que sàviament sabran guardar provisions d'aigua per afrontar les llargues temporades que el teu oblit les condemna a la set. I penses, ara que plou poc, que la pluja sembla un llagrimaig suau que rellisca pels vidres i per la tarda de novembre, com en aquells versos de Ferrater, del poema Dits:

Lleugera, s'iniciava
la pluja d'una nit.
Lleugers, es confiaven
els teus dits entre els meus dits.
Un instant menut d'adéu.
Oh, només per dos dies.
Em sommeies a través
del llagrimaig que plovia
damunt el teu abric de cuir (...).

I repasses de nou, amb aquella insistència una mica obsessiva de la descoberta, l'Ave verum corpus de Mozart, una peça francament colpidora que fa que el temps s'aturi, que una sensació estranya i potent de tristesa i alhora de vida et creixi a dins. Sempre has sentit que, damunt el teu ateisme transparent, certes peces de la música inequívocament religiosa et colpeixen profundament. Aquest motet, una versió impressionant d'una exaltació del cos de Crist que es cantava des del s. XIV en els moments de lèucaristia, et trasbalsa. El primer fragment ja embolcalla d'una tristesa plena de serenor i tot seguit, quan sembla que ja s'acaba, com si d'una càlida segona onada es tractés, una força suau però inevitable t'arrossega endins, vida endins. Senzillament, aquesta és una peça que fa extraordinàriament palpable i clara la bellesa, aquella bellesa que no en té prou d'oferir el gaudi de la proporció, de l'equilibri, de l'amabilitat o del joc, sinó que vol fer-te conèixer racons profunds de l'existència, que t'empeny com una carícia cap als espais d'allò sublim. Com si fos una suau escala que et convida a endinsar-te per racons que s'amaguen en els desitjos, en els records, en les ganes. Com l'escala de l'evasió que ens proposa

Fronteres

Joan Miró en el conjunt de quadres i d'escultures que configuren la gran exposició que es pot veure a la Fundació que porta el seu nom a Barcelona.

Mozart i Miró ens ofereixen escales per pujar més amunt, per tocar el cel. Però la textura precisa d'aquest cel cadascú l'ha de descobrir amb els seus sentits i els seus sentiments. L'art ens convida –potser de vegades sense voler-ho, i per això diem que sovint ens arrossega– al viatge cap a nosaltres mateixos. Wittgenstein tens diu, al final del Tractatus, una obra fonamental de la filosofia del s. XX, que el llenguatge és l'escala del coneixement que ens ajuda a pujar al nivell de la realitat, de l'experiència, on les paraules ja no ens són útils per explicar que hi ha, què s'hi veu. La música, la pintura, l'escultura, la poesia –en fi, qualsevol expressió artística de pes– ens regala l'escala necessària per evadir-nos de la quotidianitat, d'allò sabut, i endinsar-nos per paisatges de novetats, de sorpreses, de retrobaments, de descobertes de melodies, colors o paraules que ens defineixen i que potser només podrem expressar, definir, pintar amb el silenci. O en el rastre de la pluja d'aquesta tarda als vidres de la teua finestra.

EDITORIAL

810

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Difícil equilibri

És difícil mantindre una equidistància òptima entre el que són els recursos econòmics i el que són els recursos socials, i més, en aquesta època en què vivim. Certament, la picabaralla dialèctica per aquesta qüestió entre la portaveu socialista i la regidora de Benestar social evidencien, tot i les visions enfrontades, que les retallades socials estan fent molt de mal a un dels sectors de la nostra societat més desfavorit: la gent gran i aquelles persones que tenen alguna malaltia degenerativa.

Mirat fredament totes dues visions poden tindre la seua part de raó però, també, veient-ho fredament, al final, qui acaba perdent és l'usuari d'aquests serveis socials perquè els polítics de torn no han fet la seua feina de vetllar pels més desvalguts.

La regidora Vallés, òbviament, s'ha de preocupar pels usuaris de Benicarló, per això estem a Benicarló i ha de procurar, en la mesura que siga possible, que el nostre ajuntament implemente les ajudes d'aquests serveis bàsics. Ara bé, sense oblidar, també, d'exigir-li a la seua administració autonòmica, la del seu partit, i que governa des de fa prou de temps, que no faça retallades salvatges a meitat cycle pressupostari deixant les organitzacions socials, que presten aquests serveis, pràcticament desnonades.

De tota manera la regidora socialista, tot i les crítiques necessàries, no ha d'oblidar on som i quina ha de ser la preocupació, principal i primordial, que ha tindre el nostre ajuntament: els ciutadans de Benicarló. I si hi ha serveis que, tot i ser locals, són utilitzats comarcalment, i no els ha pagat mai al complet l'administració autonòmica ni l'estatal, aleshores, caldrà reformular el sistema per no perdre'ls sense que ofegue cap ajuntament. Obviament, hem de seguir exigint allò que ens pertany a l'administració pertinent però, mentrestant, no podem quedar-nos plegats només en les crítiques, sense aportar solucions. I la comarcalitat de serveis, tal volta, en siga una.

I ningú hauria d'esquinçar-se les vestidures, ni de veure-ho com un peatge a altre poble, per pagar-ne una part, atès que allò important sempre han de ser els ciutadans.

laveubenicarlo@terra.es

CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa: una bona carxofeta als músics que van celebrar santa Cecília. I també als xiquets i xiquetes que celebraran divendres santa Caterina. I sant Nicolau? A sant Nicolau la bufa li cau.

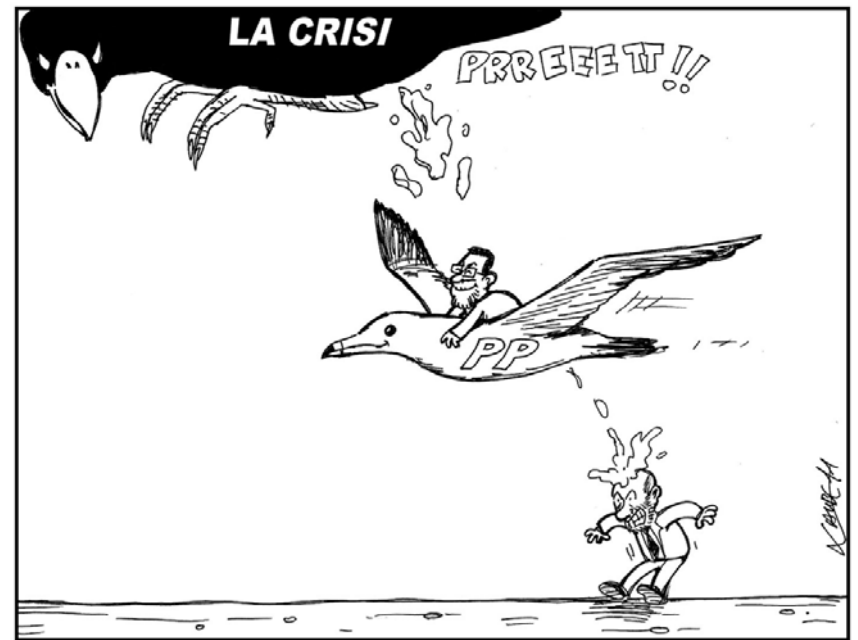
Panissola: Quin nivell, quina cultura, la de la nostra Consellera de Cultura i Esports de la Generalitat Valenciana, Lola Johnson, a l'atribuir, durant el lliurament del Premis de la Generalitat Valenciana, el Tirant lo Blanc... a Ausiàs March. Es nota, la influència del seu partit com quan la seua homònima a Madrid, llavors ministra de Cultura i ara Presidenta de la seua comunitat, Esperanza Aguirre, va elogiar l'obra "de l'excel·lent pintora, Sara Mago", quan l'escriptor José Saramago va guanyar el Nobel. Com apareix en el seu refranyer espanyol "de casta le viene al galgo". Riure per no plorar.

EL CÒMIC

Per Xavi Burriel

"La cagada nacional"

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

3x4 info

La informació que es multiplica

www.3x4.info

Notícies on-line del Moestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassó

Mans Unides

DEL 26/11 AL 18/12
EXPOSICIÓ I VENDA DE FIGURETES DE BETLEM

PÇ. SANT BARTOMEU, 11
CANTONADA CARRER MAJOR

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON I RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural La Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL-LABORA: **Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana**

Col·laboradors: PERE BAUSA, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARIS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

